

Nedejme se!

Napsal uživatel Pavel Jarčevský
Čtvrtek, 17 Červenec 2003 03:00

Je tady léto, doba pohodových festivalů:-) Pokusím se velmi telegraficky formulovat svůj soukromý názor na vývoj žánrů blízkých folku. Jsem člověkem, který inicioval založení Folkové růže a stále aktivně pracuje v jejím štábu. Mám tedy možnost sledovat vývoj folku (ale co je vlastně folk-používám tohoto označení pouze pro jeho krátkost) za delší období. Zdá se mi, že se v posledních letech hlavně s nástupem mladší generace (promiňte mi to dělení, jsem už padesátník) stává z této hudby, která byla vždycky hodně "pro duši", jakýsi cirkus. Tento fakt je už dnes do uší a očí bijící a postupem času mě naplňuje stále větším smutkem.

Konkrétně: Začínáme dávat přednost agresivitě, hluku, ženeme se za decibely (a začínáme být hlší k citlivosti v jednotlivých tónech). Téměř nás přestaly zajímat texty (tedy to, co vlastně vytvořilo tento žánr). Odmítáme vnímat písničkáře. Na koncerty se chodíme hlavně bavit, zažít nějaký nevšední zážitek typu "ti to zas rozjeli", nechce se nám spolupracovat, spolupodílet se, být duševně přítomni. Nedokážeme prožívat, vychutnávat. Zaplatíme vstupné a potom polovinu koncertu propovídáme. V

hledišti jsme k sobě stále více bezohlední (kouření, pokřikování, bránění ve výhledu...). Odmítáme respektovat jiné než námi uznávané umělce, žánry, skladby apod. Překvapivě snadno je možné s námi v hledišti manipulovat a necháváme se strhnout davem (promiňte mi ten výraz), schováváme se za anonymitu masových akcí. To jsou jen namátkou a v rychlosti vybrané jevy, které se nepozorovaně v posledních letech vkrádají mezi nás a hudbu.

Samozřejmě jsou výjimky, ale ubývá jich. Kam mám tedy jít na muziku bez cirkusu? Snažím se tento názor i při svých omezených možnostech prosazovat právě na Folkové růži (a cítím u svých kolegů pořadatelů podporu), ale přesto se nemohu zbavit stále rostoucího pocitu jakéhosi donkichotství:-)

Nechci tady plakat ani nad mladou generací ani nad zánikem hudby, ta si samozřejmě najde svou cestu. Jde mi spíš o určité naplňování oné tolik propagované fráze "hudba nás spojuje". A nechci se spokojit s obezličkou typu "to víš, tlak komerce".

A ještě maličkost: Proč a komu tohle vlastně píšu: Protože je mi vážně trochu smutno, že se komercí necháváme válcovat (a někdy tomu také říkáme "setkávání žánrů"). A komu? Hlavně nám posluchačům, abychom si uvědomili, co vlastně chceme, a dali to znát, ale také zvukařům, dramaturgům, producentům, majitelům agentur, redaktorům, novinářským a hudebním

Nedějme se!

Napsal uživatel Pavel Jarčevský
Čtvrtek, 17 Červenec 2003 03:00

kritikům, moderátorům, manažerům a samozřejmě muzikantům.

Díky za trpělivost.